

«No me mates...»

EL BE NEGRE

No me mates...»

(Canço popular)

SETMANARI SATÍRIC.

Ay V - Núm. 197

Barcelona, 3 d'abril de 1935

Preu: 20 cèntims

Fantasma primer. — Tu hi creus amb els vius?

LES GRANS CONQUISTES DE LA CIVILITZACIÓ

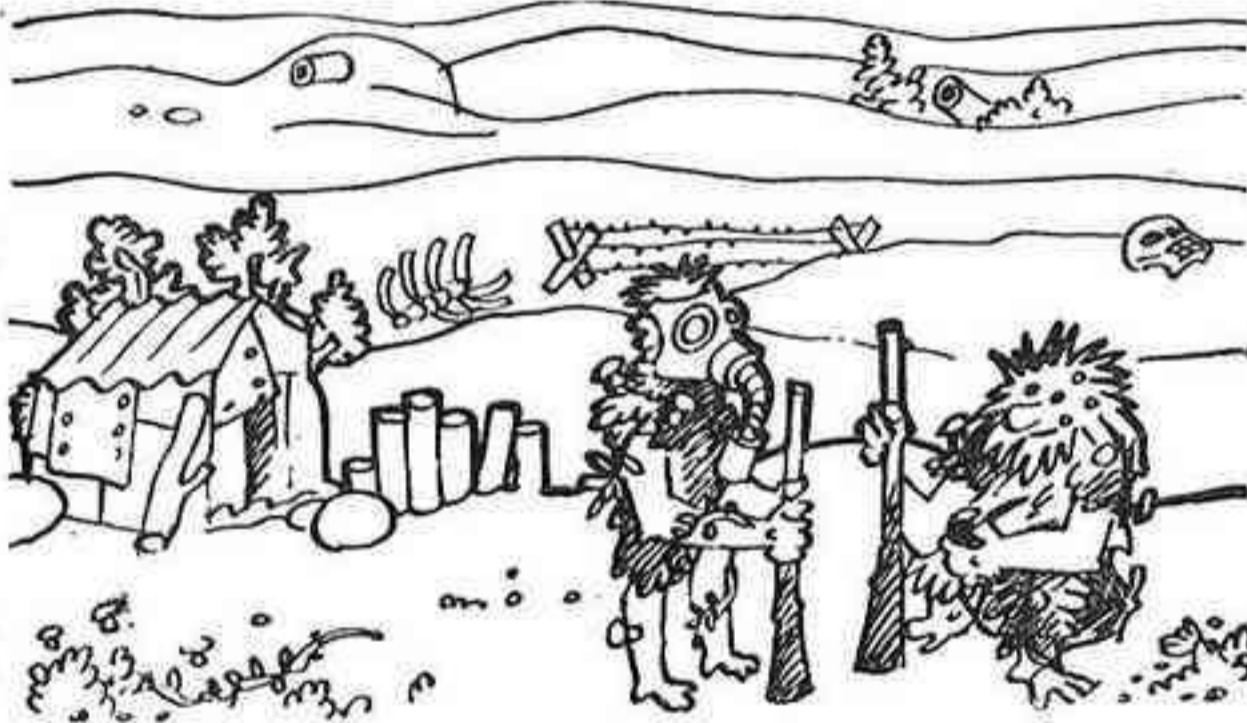
Guerra a la pau!

Som a l'any 2000. A l'època benèdicta de la guerra permanent en la qual l'home neix militar i mor militar.

Una trinxera. De tant en tant una mena de cova feta de branques, ualata i cartó enquitranat. El decorat evoca l'època dels troglodites. Després de l'edat del ferro ha vingut l'edat del fang. I l'edat de la conserva. Es l'hora del ranxo. El caporal Bernat, en Sus i en Mus es reparteixen el contingut d'una llaua. Van vestits amb paracs i la molsa i l'eura s'enrosquen

bits; organitzar mitins de protesta.

Bernat. — Exacte! Molt bé!
Sus. — Jo em nego a posar-me l'uniforme civil. Us imagineu la fila que faríem vestits d'americana a diari i amb jaquet de gala? Com els nostres avis!
Mus. — Jo no em sabria avenir a fer servir altra vegada la cullera i la forquilla. I haver d'anar en Metro o tramvia o taxi. I aquelles cues a la porta del cinema!
Sus. — I banyar-se i afaitar-se...
Mus. — I tornar a pagar contribució!

pels seus cossos mig nus. Sobre dels seus cossos s'hi fan bolets i cargols...

Bernat. — Has llegit els diaris?
Sus. — No. Què conten?
Bernat. — Segueixen aquella abominable campanya a favor del servei de dos anys.
Sus. — De debò? S'hi atreixen?
Bernat. — I tant! Volen obligar-nos per força a fer dos anys de servei civil.
Sus. — Haver servit tants anys per arribar a semblant resultat! No pot ésser!
Mus. — Però, amb quin pretext pretenen imposar-nos aquesta llei inhumana?

Bernat. — Sempre la mateixa història. Diuen que l'amenaça de pau es dibuixa, que pot esclatar d'un moment a l'altre i que no estem preparats...
Mus. — Qui els subvenciona?
Bernat. — El ràm de la construcció. A Rússia han construït tot un barri; aleshores Anglaterra ha construït un poble, França ha construït una ciutat i Alemanya ha replicat construint una gran capital.
Sus. — La carrera de les construccions! Volen col·locar els dipòsits de maons, de teules i de ciment... Els acaradors que s'aprofiten de la pau estan cansats de guerres! Voldrien abocar-nos altra vegada a la barbàrie, construir cases, bancs...
Bernat. — És horrible!
Sus. — Grans magatzems, buildings! Potsers fins i tot cinemes...
Mus. — És espantós!
Bernat. — Dons anys! Quina bogeria!
Mus. — En el meu temps — sóc de la quinta del 64 — ens feien fer divuit mesos i ja ho trobàvem insuportable.
Sus. — Hauríem d'actuar, deci-

Bernat. — I tot això és el que pretenen fer-nos fer altra vegada?
Sus. — A l'últim moment es faran enrera... No voldran passar als ulls d'Europa per responsables de la pau...
Bernat. — No! No pot ésser! No poden torbar la guerra del món! No infligran aquesta vergonya a la humanitat...
Mus. — Abaixa la pau!

Sus. — En apropar-nos a la Naturalesa, hem trobat les joies simples dels instints satisfets... Estem fets per viure entre la terra, enmig del fang, per menjar conserves i trencar-nos la closca de tant en tant. Aquesta és la nostra missió! Aquest és el nostre deure! Aquest és el nostre destí.
Bernat. — Visca! Visca la guerra dels cent anys!
(Se sent un tret.)
Mus. — Heu sentit?... Els alemanys!... Per cert; com estem ara amb aquesta gent? Fa deu anys que no lleixim el comunicat oficial.
Bernat. — Seguiu igual. Nosaltres hem envaït Alemanya i ells han envaït França. Ells es baten per conservar França pesi a qui pesi i nosaltres ens batem per guardar Alemanya costi el que costi... Acabarem guanyant nosaltres, però...
Sus. — Guanyarem, guanyarem, però a condició de que no votin la llei dels dos anys.
Bernat. (Sentint-se novament caporal). — Ep, ep! Sus! No comencis amb idees alarmistes o et clavo quinze dies de permís!
Sus. (esverat). — No he dit res!
Mus. (Cau un oís en mig de la trinxera i en explotar pulveritza els tres interlocutors.)
La veu de Sus. — Bernat; endevina qui t'ha tocat!
La veu de Bernat. — Sí, però, ens escapem del servei civil dels dos anys!

Els caps dels partits polítics exposen llurs projectes per salvar una vegada més al país

Madrid, 30 (urgent). — Per tal de recollir una impressió de conjunt sobre la tramitació de la crisi, hem anat a visitar personalment les personalitats més interessades en la seva solució. Heus ací el que ens han dit:

EL SENYOR GIL ROBLES

«La crisis no se ha planteado por nuestra voluntad. Si se hubieran seguido las normas que el representante de la minoría parlamentaria más numerosa propugnaba, no solamente se hubiera acelerado el ritmo parlamentario, sino que se hubiera hecho justicia, no reñida con la piedad. Nuestro espíritu de justicia no nos permitía la concesión del indulto, pero nuestra piedad nos exigía mucho más: la abolición, si no de los procesados, de los pecadores. Por esto le ruego que publique la siguiente nota:

«Un gobierno fuerte, con autoridad suficiente para imponer por la fuerza la pacificación de los espíritus, la alegría popular agraria y la felicidad familiar; que acelere la rápida de leyes de excepción que confirmen la regla, y que basándose en la actual composición del Parlamento, que ha de durar hasta que hayan sido resueltos, solución los problemas del paro forzoso, de los presupuestos con superávit, del enriquecimiento de los pobres, de la prosperidad nacional y de la cuadratura del círculo. Mientras esto no suceda, no es posible la disolución de estas Cortes.»

EL SENYOR LERROUX

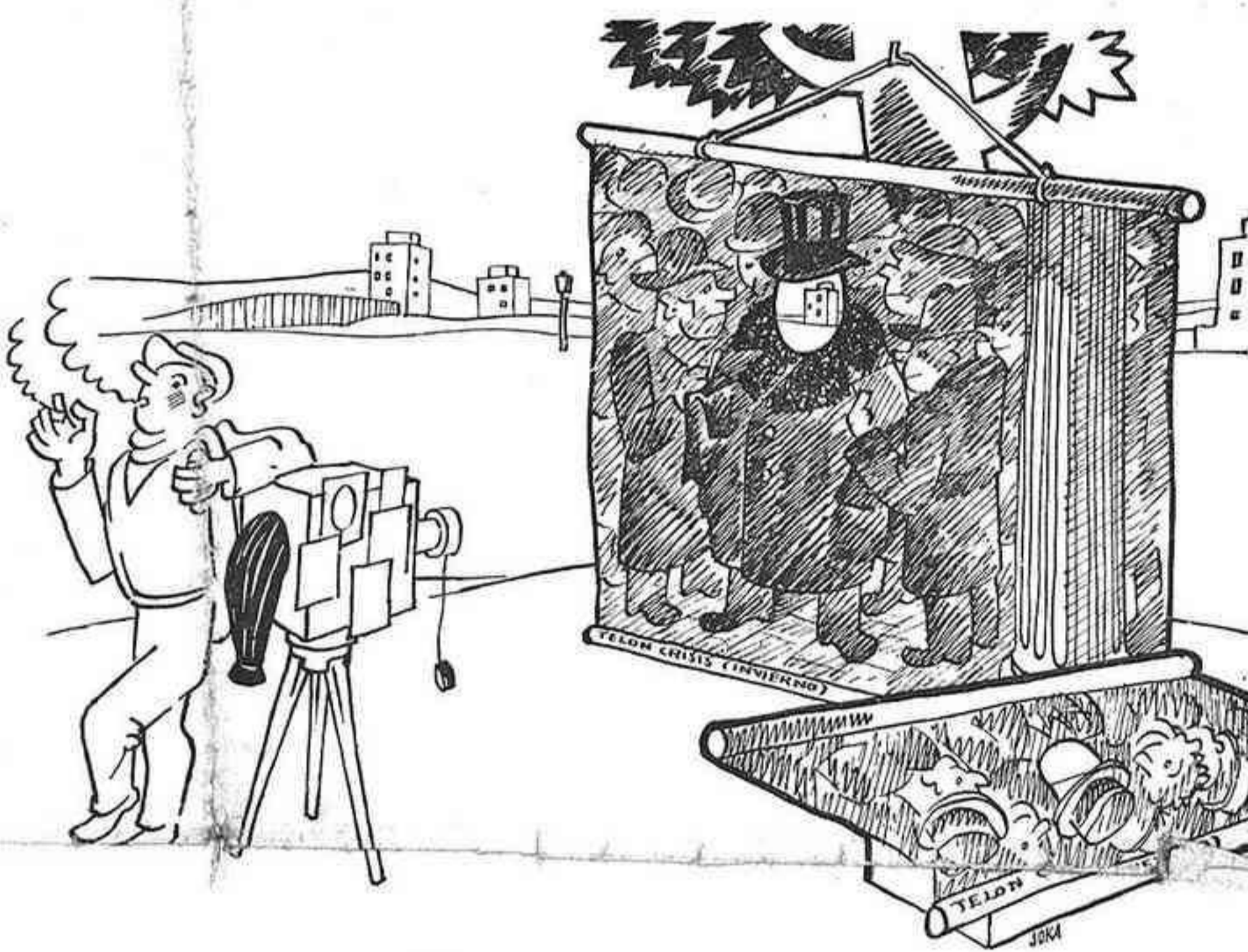
«Yo, señores, mi ideal sería descansar. Pero soy hombre de partido y en mi partido hay hombres anhelosos de la prosperidad del país. En las últimas elecciones el país demostró plenamente su adhesión al partido radical. El partido tiene, pues, el deber de satisfacer los anhelos del país, que desea paz y trabajo en las diversas oficinas. El partido radical ha sabido cumplir y sabrá continuar cumpliendo con sus ideales de siempre si las circunstancias vuelven a ponerlo en la gobernación del Estado. Hay que pacificar los espíritus y, sobre todo, seguir ensanchando la base de la República.
Y nada más. La queremos ancha, porque ancha es Castilla.»

LA CRISI

—Que tenen un grill?
—No; és don... que parla de l'actualitat política.

LA CRISI

El fotògraf ambulante ofereix el seu concurs als polítics modestos.

EL SENYOR MARTÍNEZ DE VELASCO

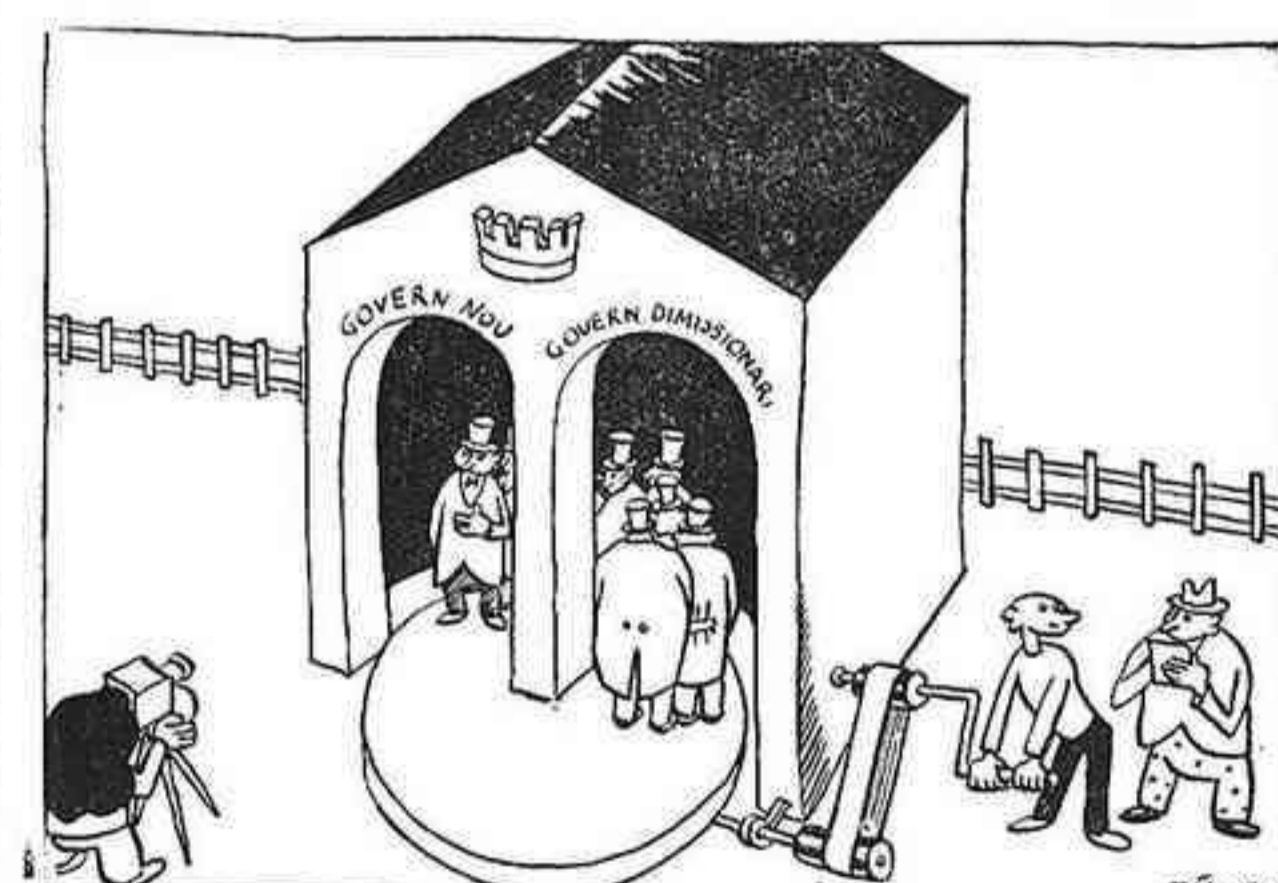
«El partido agrario — diu la nota facilitada a la prensa — mantiene íntegras las esencias agrarias, flores del campo y la compenetración con las esencias populares agrarias, heno de Pravia. El partido agrario, republicano de cepa, labora por un gobierno fuerte, recio y de pura raigambre. El terruño ha de ser la fuerza primordial en la política española, y por esto sostenemos nuestra política de protección a los trigos de Castilla. Hay que gobernar con estas Cortes o no será posible gobernar, al menos nosotros. En cuanto a las leyes de excepción, creemos que se han de mantener, pero sólo como a excepción.»

EL SENYOR MELQUÍADES ÁLVAREZ

«El amigo Dualde y yo, o sea el partido, creemos que ha de continuar la coalición gubernamental contra viento y marea, y para que

EN DIES DE CRISI

esta continúe no hay otro medio que seguir gobernando con los mismos hombres o con otros diferentes, pero con el mismo programa, es decir, distintos hombres con los mismos ideales, o sea distintos perros con los mismos collares.»

—Que sap si trigarà gaire a haver-hi nou govern?
—No, senyor; ara surt!

EL SENYOR ABILIO CALDERÓN

«Un gobierno fuerte, ¿qué decir tiene? Fuerte y republicano, que sepa hacer cumplir las leyes y preparar el advenimiento de la Monarquía, es decir, un gobierno de Alibio.»

DON JOAN MARCH

«Mano de hierro en guante de terciopelo; mucha mano sobre todo. Autoridad para hacer cumplir las leyes y bastante flexibilidad y comprensión para saberlas interpretar. Este es el gobierno que necesita España en estos momentos de aguas internacionales revueltas, ganancia de pescadores. Es preciso continuar la obra de prestigiatización que ha de prestigiar el régimen en el extranjero, emprendida hace unos días por el Gobierno. Esto y una mayor vigilancia en nuestras fronteras y aguas jurisdiccionales para evitar competen-

Aquest número ha passat per la prèvia censura.

ciats il·lícites en las importaciones.»

EL SENYOR EMILIANO IGLESIAS

«Un gobierno radical y sobre todo duradero. Y una gran libertad de acción. Y nada más.»

EL SENYOR VENTOSA I CALVELL

«Un govern que vetllí per l'economia del país, pel prestigi internacional i per la col·laboració de la Lliga, única garantia perquè La Veu hi estigui conforme.»

EL SENYOR ROYO VILLANOVA

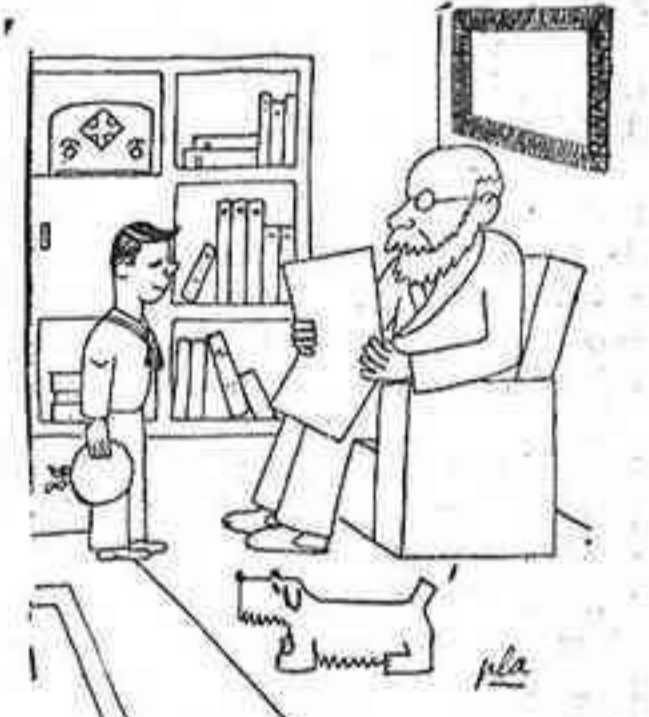
«La mayoría anticatalanista, de la que soy presidente, opina que el gobierno que se formase habría de ser un gobierno nacional de coalición anticatalanista. No importa los matices que en él entraran, mientras mantuvieran incólumes los intereses nacionales y el prestigio de los chascarrillos baturos.»

EL DOCTOR ALBIÑANA

«La mayoría anticatalanista, de la que soy presidente, opina que el gobierno que se forme ha de ser anticatalanista y, naturalmente, albiñanista. Cataluña ha de ser pacificada, y no hay más que decir.»

EL COMTE DE ROMANONES

«No... Hem provat de llegir aquesta breu nota i no hem aconseguit treure'n més que allò que els castellans en diuen un guño, que era el que feia quan era president del Consell i hi havia crisi.

L'avi. — Per què tanques els ulls quan em miro?
El nét. — Oh! No els tanco pas quan et miro...

Una nota de la Companyia Telefònica

Hem rebut d'aquesta companyia la nota següent, que ens afanyem a publicar per a satisfacció d'ella i perquè restin les coses al seu lloc:

«Saliedo al paso a los rumores y comentarios mordaces de gente siempre dispuesta a calumniar y desprestigiar a indefensas y débiles compañías que, como la nuestra, cifran todo su afán en prestar excelentes servicios al público y a la opinión en general, venimos a hacer constar que:

El motivo de que el nuevo listín de abonados sea más delgado que los editados anteriormente no es ni por bajas de los mismos ni por que se costimare; cosa que salta a la vista, sino y únicamente por haberlo compuesto exclusivamente en castellano, prescindiendo definitivamente de las insinuaciones que tiempo atrás, y cuando no cuajaba el negarse, nos hicieron los dirigentes de aquella campaña «Pro retolació en català» que nos hizo apartar de nuestra línea recta, por una incomprensible candidez. Prometemos que el hecho no volverá a repetirse. Fué una vez y no más.

En adelante el público podrá consultar dicho listín sin peligro de ver heridos sus legítimos sentimientos por un bilingüismo soez y de mal tono. ¡América para los americanos y España también! Y Cataluña para España.

Por todo lo cual esperamos que nuestros abonados defenderán esta reforma, que, como todas las nuestras, merece el encomio sincero, de grado o por fuerza. O. K.

Por la Companyia Telefònica Nacional de España,

LA COMPANIA TELEFÓNICA NACIONAL DE ESPAÑA AMERICANA.»

«MISS PREMI CREXELLS 1935»

Seguint la tradició dels premis literaris catalans, el jurat del Premi Crexells ha tingut molta feina a escollir entre els autors que no es mereixien el premi d'enguany. Després d'una tria rigorosa, fou escollida l'obra de la senyoreta Maria Teresa Vernet Les algues roges.

Els aficionats a la literatura, és a dir, els que no lleixen novel·les catalanes, es felicitaran segurament del fall del jurat, com se n'han felicitat tots els anys. Val més això que no pas llegir l'obra premiada.

Els que estan enfadadíssims, són els amics i admiradors del novel·lista J. S. Arbó, al qual consideren que s'ha postergat una vegada més. En dir que els arboristes estan arborats, creiem donar un pallid reflex de la veritat.

Un homenatge merescut

Si a l'hora que es cuina EL BE NEGRE no se sap qui ha de formar govern, se sap almenys que el Dr. Huguet sap que ell ha d'ocupar un càrrec d'importància i consideració. I això sembla que és independent del govern, perquè depèn d'haver-se sabut fer seu el Sindicat de Metges de Catalunya,

que és el que sembla que havia hagut de fer tot el que havia volgut ocupar aquest càrrec abans.

El Dr. Huguet, el Dr. Pere Huguet i Puigderrajols, té ja una història bastant ben nodrida: regidor del primer Ajuntament de la República, s'havia fet remarcar en diverses ocasions i la seva fama havia vorejat el desideratium el dia 23 de setembre. A més, administrador de l'Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau, havia sabut, amb la seva energia particular i personal en l'admissió dels malalts, provocar una vaga de metges que acabà resolent-se satisfactoriament, tant, que dissabte els metges li varen donar un banquet en el qual foren exalçades les grans dotes científiques de l'homenajat, però en el qual, per un oblit involuntari tant com lamentabilíssim, no foren recordades com era degut les extraordinàries habilitats operatòries d'urgència de litiasis biliars, apendicitis i pils de senyora. De totes maneres, les paraules dels doctors Bellido, pel Sindicat; Bosch Avilés, en representació dels metges de Santa Creu; Trenchs, pel Col·legi de Metges; i Gabaldà, pel de Farmacèutics, i l'adhesió entusiàstica del Dr. Corachan, si no remeïren l'oblit, l'atenuaren considerablement.

El Dr. Huguet contestà a tan belles i encoratjadores paraules considerant immerescut l'homenatge que se li tributava i acabà expressant la convicció que tots els problemes dels metges i dels Hospitals es solucionaran fàcilment si la persona que ocupi el lloc de conseller de Sanitat i Assistència Social sap portar a la pràctica les suggerències del Col·legi i del Sindicat, i si això succeeix, acabà, la victòria serà nostra.

No cal dir com fou ovacionat el Dr. Huguet.

amb el cor a la mà

ELS PEREZ (DE ROZAS) ES POSEN A QUARTO

Els nostres lectors deuen saber ja que va haver-hi uns temps llunyans en què sortia un diari a Barcelona que se'n deia *El Liberal*. Però el que segurament no sabien era que en temps propers també sortia. I si hi havia algun erudit que ho sabés, o algun anunciador de l'esmentat diari que com a prima per l'anunci que donava, gaudís d'un passatge de tramvia i un títol de redactor, potser a hores d'ara encara no sap que no surt. Perquè *El Liberal* era un periòdic clandestí que sortia amb permís de l'autoritat.

Però *El Liberal* era més que un periòdic: era el títol del periòdic i la impremta del periòdic. El títol era del Pérez de Rozas José, el Pérez de Rozas gran format i la impremta del Pérez de Rozas Manuel, el Pérez de Rozas edició de butxaca. L'in-foli i la reducció es trobaven ésser germans i es trobaven detestar-se com a bons germans. Això, però, són coses de família que no ens interessen.

—Aquest empleu t'han donat?
—Sí, mira: coses de la burocràcia!

Un dia, però, l'in-foli es va trobar que l'altre, per no pagar drets, li havia canviat el títol del diari i en deia *Diario Liberal*. D'això se n'assabentaren, és un dir, tres persones: En Manuel Pérez de Rozas, que havia fet el truc; En José Pérez de Rozas, que es va trobar sense diari, i nosaltres, que, com el nostre nom indica, som un animal. Nosaltres, és clar, registrarem el fet, però el Pérez José, que tenia, de temps, registrat el títol, va reclamar, i aleshores el Pérez Manuel, allò que en diuen *ni corto ni perezoso*, va i envia a les seves amistats una carta comunicant-los que d'*El Liberal* ja no se'n diria *El Liberal*, sinó *El Popular*.

Què deia la carta? Deia el que hem dit i, a més, coses tan bones com:

«La vida de «El Popular» està tan garantizada como la de «El Liberal» lo estaba, pues debido al importante número de suscriptores y cartera de publicidad, tiene los suficientes ingresos para no tener que recurrir a procedimientos poco escrupulosos.»

El *Popular*, doncs, està disposat a fer miracles.

Després diu, per confirmar-ho:

«Al recobrar con «El Popular»

HISTORIA D'ESPANYA

65. ¿Qué me dice usted de Fernando I el Grande? — Fernando I el Grande hizo tributarios suyos a varios de los reinos de Taifas, que acababan de formarse (1031). Llevó vida ejemplar y murió como santo.

66. ¿Qué hechos notables hubo en el reinado de Alfonso VI? — En el reinado de Alfonso VI se tomaron a los árabes, Madrid, que se había vuelto a perder, Toledo y otras ciudades, que empezaron a designarse con el nombre de Castilla la Nueva. El Cid Campeador, conquistador de Valencia, se hizo famoso en este tiempo. Las derrotas de Zalaca y Uclés, causadas por los almorávides, llevaron a Alfonso VI al sepulcro (1109).

67. ¿Por qué es notable el reinado de Alfonso VII? — En el reinado de Alfonso VII se realizó una gloriosa expedición hasta Córdoba, la cual fué tomada. Aterrorizados los moros llamaron a los almohades.

68. Resuma usted el glorioso reinado de Alfonso VIII. — Alfonso VIII tomó a los moros la formidable plaza de Cuenca. Fué derrotado en Alarcos por los almohades, pero hundió a la morisma en la gloriosa batalla de las Navas de Tolosa (1212), en la que perecieron 200.000 moros.

69. ¿Cuál es la historia de Cataluña en el segundo período? — Ramón Berenguer I el Viejo tomó muchas plazas a los moros y edificó la antigua catedral de Barcelona, y Ramón Berenguer IV el Santo terminó la reconquista catalana. Casado con doña Petronila de Aragón y Cataluña Alfonso II unió Aragón y Cataluña (1162).

70. Resuma usted el segundo período de Aragón y Navarra. — En el segundo período, Aragón y Navarra se unieron y separaron varias veces. Los monarcas más notables fueron: Pedro I, que tomó la plaza de Huesca; Alfonso I el Batallador, que tomó a Zaragoza y ganó veintinueve batallas de treinta que trabó con los moros, y Sancho VII el Fuerte, que asistió a las Navas de Tolosa y rompió las cadenas que rodeaban la tienda de Miramamolín.

la independència política que no podia tener «El Liberal», por pertenecer su director propietario a un determinado partido político, creo que «El Popular» no solamente conservará sus suscriptores y anunciantes, sino que éstos y aquéllos aumentarán.»

Però com que, naturalment, no es pot demanar sense prometre, promet que:

«Esperando hacer con el tiempo varias reformas y poder dar mayor número de páginas, «El Popular» aspira a ser, por la tarde, el periódico ameno y rápido de lectura que todo hombre libre e independiente y buen republicano amigo de Cataluña necesita.»

Un periòdic «ràpid de lectura» és el *demerit* cri; això permet fer tantes reformes que acabi per no haver-hi diari, que és quan batrà el rècord de rapidesa en la lectura. I acaba:

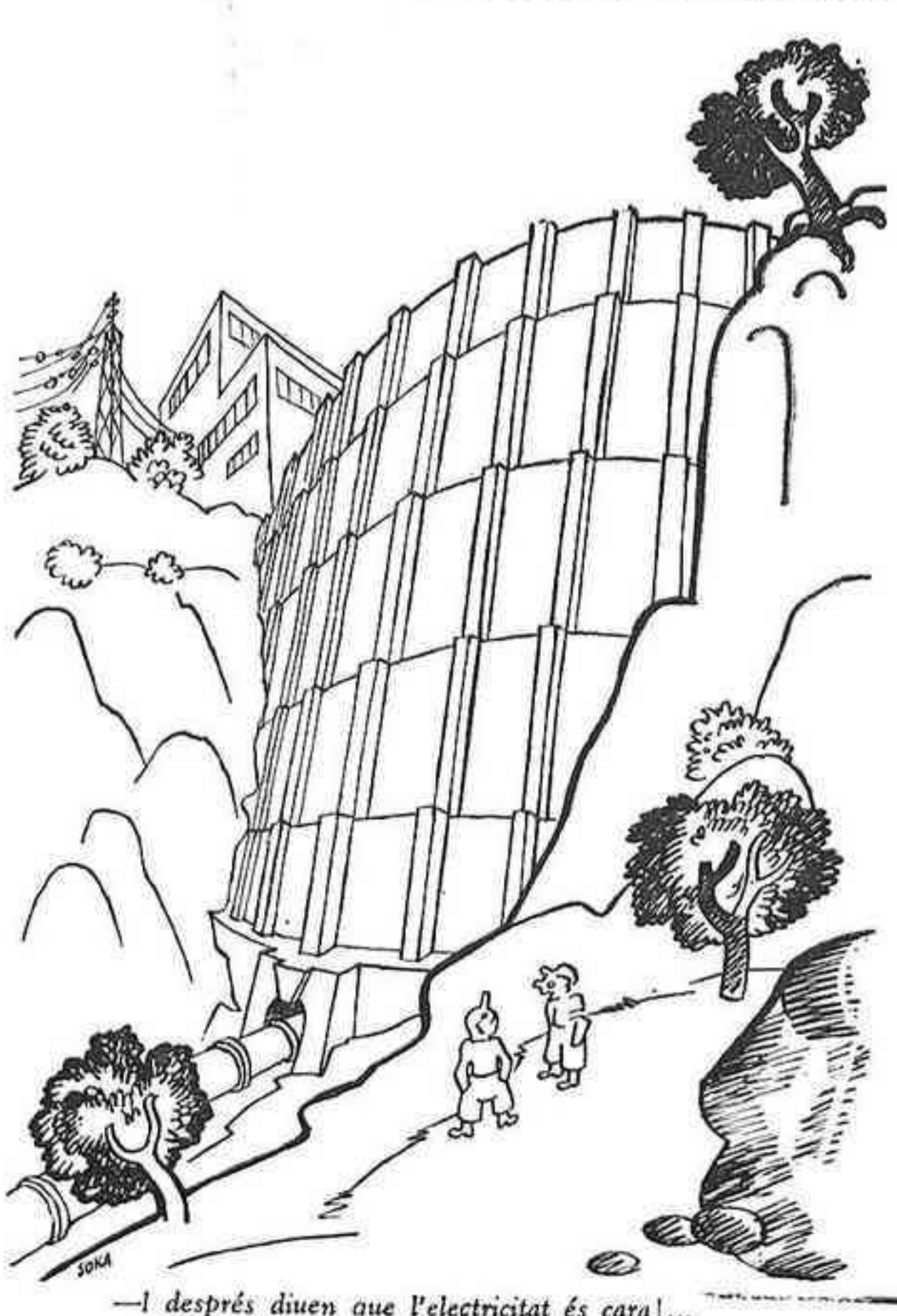
«Esperando seguirá honrándonos con su favor, me despido de usted y sabe puede disponer de su afec-tísimo s. s., el Subdirector Gerente de «El Liberal» y ahora Director-Propietario de «El Popular», Manuel Pérez de Rozas.»

Es clar, perquè si el que rep la carta no segueix *honrant-lo*, es trobaria que no podria complir amb el que diu en el primer paràgraf dels reproduïts.

Després de llegir aquesta carta i, sobretot, després de no poder llegir el títol que li han escamotejat, el senyor Pérez de Rozas José diu que deia:

—Yo seré el Pérez de Rozas infolio, pero Manuel es el Pérez de Rozas in-cordio!

Alcornoque ES SUPRIMEIX PRESENT, EN EMPRENDRE UN VIATGE EN TREN, AUTO, VAIXELL O AVIO. UNA DOSI DE CEREBRINO MANDRI EFICAC I INOFENSIU

—I després diuen que l'electricitat és cara!...

SITGETANA

A la societat *El Retiro*, de Sitges, la setmana passada varen posar un rètol que deia:

«No fumeu! Recordeu-vos que per aquest motiu es va incendiar la cabina del cinema el dia tants de tants de l'any 1931.»

Al cap de pocs dies, a sota d'aquest advertiment s'hi llegia:

«No escupi! Recordeu-vos del Diluvi Universal!»

ELS IMPACIENTS

L'escena, a l'Ajuntament. Un representant d'una casa comercial entra en un despatx. A oferir gènere? No; a demanar el favor de poder cobrar tot seguit una factura de l'Ajuntament. Explicació de llastimes, invocació d'atencions, etc.

—De quant és?
—De sis mil pessetes.
—No hi ha marge.
El creditor ja s'hauria hagut de pensar que les factures es paguen per torn rigorós.

—Has llegit? Cinema sonor, en velleu i en color.
—Ja només hi faltava una cosa.
—...?
—L'apuntador!

LES NOVES ACTIVITATS

El senyor Pich i Pon anunciava dissabte als periodistes que, gràcies a l'impuls que s'havia donat a Hisenda, s'havien descobert 6.000 expedients de revisió de contribucions entretinguts i que havia decidit que pel 15 d'octubre aquests expedients havien d'estar tramitats tots, cosa que permetria de suprimir la cinquantena de temporers d'aquell departament.

Però dissabte mateix *La Humanitat* explicava que des que el senyor Pich és gestor havien entrat 36 nous temporers, i que com que havia dit que no en volia, segurament ja eren de plantilla. És evident, doncs, que la supressió dels d'Hisenda serà també perquè passaran a la plantilla.

Per la seva part, *Renovación* també s'ocupava, diumenge, de la qüestió, en el següent solt:

DON ANTONIO RODRIGUEZ Ha dejado de pertenecer a «Renovación» el que hasta ahora ha sido compañero y seguirá siendo buen amigo nuestro, Antonio Rodríguez.

Antonio Rodríguez marcha, al desarrollo de otras actividades, después de haber realizado entre nosotros una meritoria labor y haberse granjeado, por su laboriosidad e inteligencia, grandes simpatías.

No hay que decir cuánto sentimos vernos privados de la colaboración de nuestro compañero Rodríguez, a quien deseamos toda cla-

se de éxitos en sus nuevas actividades y con cuya amistad seguiremos honrándonos.

Don Antonio Rodríguez era administrador de *Renovación*, com ho havia estat d'*El Progreso*, i les seves activitats són les de caporal de burots, és clar que no com a temporer, perquè no se n'han de nomenar. Un dia d'aquests deurem trobar també a *Renovación* un solt semblant parlant d'una triple i de la germana d'una artista que també han passat a *nuevas actividades*.

HOSTES VINGUEREN...

Tot Barcelona ja sap, i si no ho sap almenys ho diu, que l'empresa dels nous magatzems S.E.P.U. és jueva. De manera que si algun dia volem fer algun moviment racista ja sabem per on començar.

Bromes a part, amb les quals *EL BE NEGRE* no es pot emocionar — aquesta qüestió dels jueus de Barcelona encara no ens interessa gaire, però potser més aviat del que ens pensem ens haurà de preocupar —, el que volem dir és que tant aquí com a Madrid, on la S.E.P.U. també té magatzems, les dependents de la casa porten uniformes de color verd.

Deu ésser per això que els diuen *las judías verdes*.

EL FET DIFERENCIAL

L'endemà de la inauguració, un amic nostre volia comprar a cal S.E.P.U. unes quantes carpetes d'arxivador.

—Posi-me'n mitja dotzena — digué a la dependenta.

—No le entiendo — respongué aquesta.

—Vull dir que en demano sis.

—Le digo que no le entiendo.

En vista que no l'entenen, el nostre amic anà a fer la compra en una altra banda.

Aquesta anècdota ens ha fet pensar que potser, ben mirat, els propietaris del S.E.P.U. no són jueus.

ELS TOCATS DE L'ADLAN

Els tres escultors—perdonin l'expressió—que la gent de l'Adlan han presentat als baixos de la Catalunya han tingut molt interès a donar a la seva exposició proporcions d'escàndol públic, però aquella exhibició de plats i olles transcendents no ha acabat d'impressionar ningú.

El dia abans d'obrir la sala al públic, mentre s'enllestien els darrers detalls de l'exposició, sobrevingué un accident, que no ens atrevirem a qualificar de desgraciat, de resultes del qual es varen rompre tres de les obres d'art que hom anava a exhibir.

El desastre fou ràpidament reparat. L'endemà mateix estaven refetes, noves de trunca, les escultures que s'havien trencat el dia abans.

I si això no és art, que vingui un calderer i ho digui.

Biberon RILLO

L'únic que sense bullir-se permet una neteja absoluta

Venda en Farmàcies i Ortopèdies Dipòsit general A. LORAN P. Urquinaona, 2.-BARCELONA

El Saló de la Moda

En el Saló de la Moda, organitzat per *El Dia Gráfico*, patriòticament secundat per la majoria de l'Ajuntament, han destacat uns quants models que seria lleig no esmentar:

Deshabillé Laboru. — D'una gràcia particular, aquest *deshabillé* en musselina de seda grisa fumada (creacions Mussolini), està guarnit a les mànigues amb trossets de capa pluvial, molt recomanable per a la tardor.

Trajo de mig temps Màrius. — Un petit vestit sastre, de color indeterminat. La gràcia del model consisteix en el coll d'imitació *renard*, però fet en realitat amb pèls de bigoti recollits amorosament per les sales de la redacció d'*El Dia Gráfico*.

Creacions A. P. C. — Naturalment, es tracta d'un trajo de *Ceda*, molt tapat del davant i escotat del darrere. Color cirera pujat. Més ben dit: color cirera i voltà. Molt propi per a les senyores de ministre.

LA REGLA Verdadera maravilla moderna d'efectes segurs sense perjudicar la salut

SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb PERLES FEMI

Rebutgeu imitacions que aprofiten la fama d'aquest cèlebre producte

De venda en farmàcies i centres d'espedifics

PHILIPS COMPTAT LLARGS TERMINIS RADIO UNIVERSITAT

CORREU... HI TOTS!

E. A. — Ja veieu que se us serveix amb discreció.

Un «sonat». — Molt amable i molt intencionat. Veurem si la censura no hi té res a dir.

C. Or. Secat. — Van les ovelles, però és millor que envieu retallats els textos dels diaris.

SASTRERIA I CAMISERIA DANIEL'S LA MILLOR INDISCUTIBLEMENT

LABORSA LA VIDA COTITZACIONS

U.R.S.S.	194.70
S.E.P.U.	0.95
A.H.C.R.I.S.I.	2.10
C.E.D.A.	1.20
Radicaling	1.10
Lliguing	1.05

La tònica dominant en els rotllos d'operacions de valors estrangers ha estat la persistència a l'alça del paper rus. L'U.R.S.S., d'aquesta feta passa al capdamunt dels valors pacífics.

S.E.P.U. ha iniciat les tasques d'expedició semítica de duros a quatre pessetes. El preu fix de cotització, però, no passa de tot a 0.95.

L' A.H.C.R.I.S.I. ha deixat la Borsa indiferent. Fa temps que la disposició operadora del mercat no compta amb els valors que la suporten i per això es fa difícil una reacció que no sigui la Reacció maiteixa.

D'aquesta feta, C.E.D.A., Lliguing i Radicaling estan a cap d'ner.

CALÇAT de immillorable qualitat a preus molt econòmics

HOTEL DE VENTAS PELAI, 8. - TELEFON 14370

Exposició i venda de tota mena d'artícles. Sempre veritables ocasions.

SUBHASTES tots els dies de 4 a 7 tarda

—I què, el lloro que et vaig regalar?
—Home, francament: una mica dur!

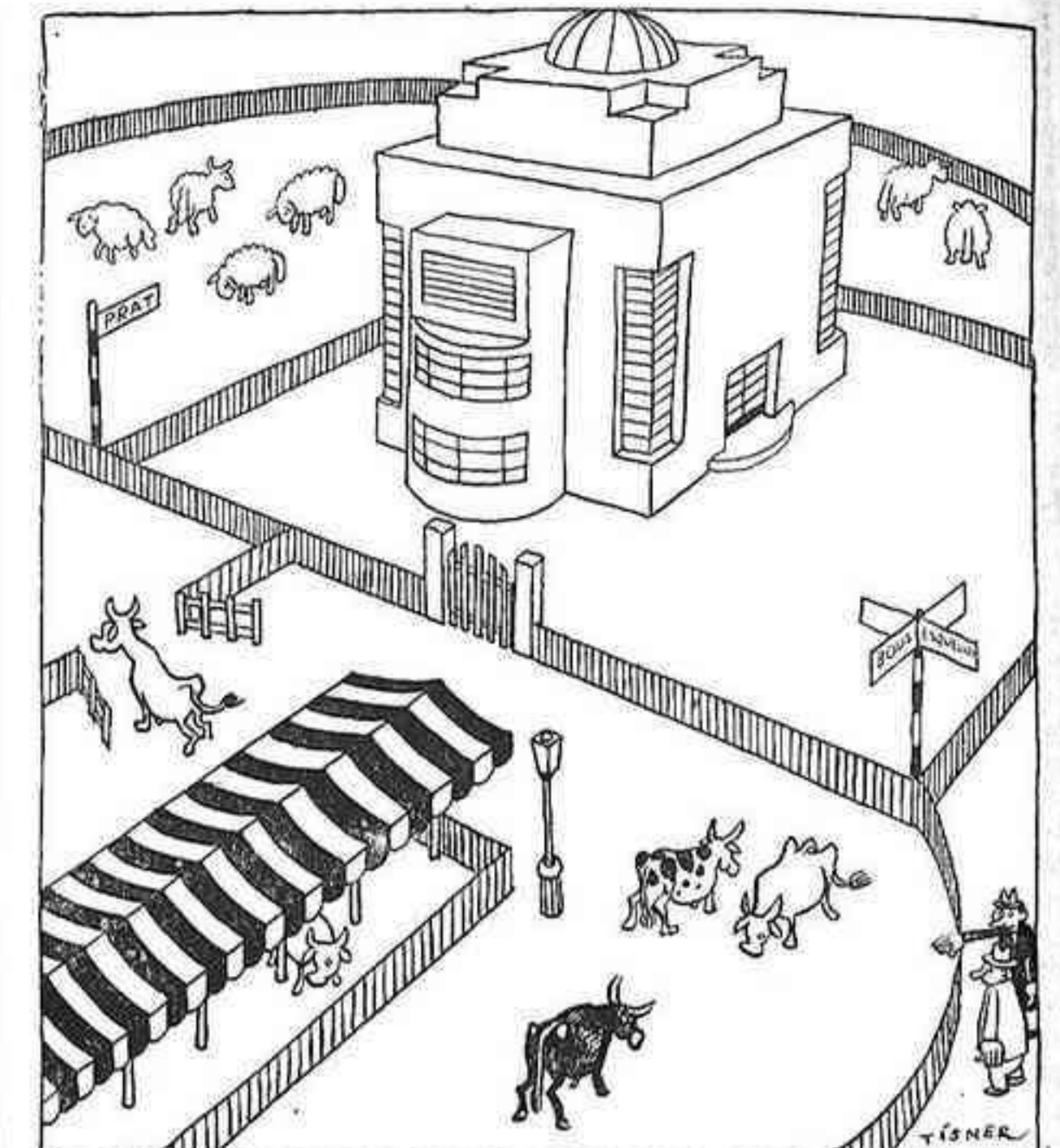
Atlan les atxes! I UN BE!

Una visita a l'exposició de bateria de cuina

Culleres, forquilles, batidors d'ous, més culleres, més forquilles, més batidors...
RUSBROCK l'admirable

—No, no, em refereixo a aquest art.
—Què diu ara? I no us en doneu vergonya, tan gran?
—Home, veurà, jo, francament... I a fe que em sap greu no entendre-hi.
—A nosaltres no ens fa cap falta. Quants menys siguin els que es creguin entendre'ns, més incompresos serem, més víctimes de l'art, més protectors tindrem. N'hi ha prou amb què sentiu ferida la vostra sensibilitat. Veieu, per exemple, aquest «Somni d'adolescent»? No us diu res?
—Qui, l'adolescent?
—No, home, no, el somni. I aquest «omoplat de superhome»? Tampoc hi veieu el què? No compreneu que això és una «patisserie espectral» com una casa?
Ho deia tot seriós. En sentir-lo, pensava que d'aquella mandíbula que el meu interlocutor movia en parlar, si que se'n podia dir «mandíbula de superhome». Però no

Llegim que l'Eden és a Moscú.
...
Nosaltres creiem que era al carrer Nou de la Rambla.
...
Aquests dies passats han sonat uns noms molt coneguts: Alba, Chapparieta, Cambó, Abilio Calderón, Melquíades Álvarez...
...
Noms que recorden altres temps.
...
Només n'hi trobem a mancar un.
...
Com se diu? Com se diu? Ah, sí! Fontainebleau!
...
Ha estat elegida «Miss Crexells 1935».
...
Malgrat la competència de múltiples homenots.
...
L'Ignasi Agustí està disgustadíssim perquè no ha guanyat l'Arbó.
...
Està arborat!
...
La Junta de Museus ha comprat unes quantes excremencials escadusseres a l'1, 2, 3 de ca l'ADLAN.
...
El capeller Prats llançarà aquest estiu un model de capell aerodinàmic-surrealista-infraparanòic a base de clara d'ou i cafispirina.
...
Caminareu amb pas ferm en aquests temps de crisi si porteu mitjons Molfort's.
...
Amb una cosa tan fràgil com un paper i una cosa tan pesada com una barba, es pot fer un producte etern: el paper de barba.
...
El «Sanctus Petrus» ha començat la seva tournée (paraules d'El Dia Gráfico) per l'Àfrica Equatorial.
...
En Joan Tomàs va fer-li un interview abans d'emprendre el vol.

EL NOU ESCORXADOR
—Quina llàstima que hagin de matar els bous! Tan bonic que hi fan!

“REVUE - POLÍTICA - RECLAM”

Un gran espectacle que ha de revolucionar les tradicions de la propaganda política

La pensada de la gent de l'Olympia de fer una revista a base de quadros de propaganda de diverses cases comercials, no ha caigut pas en el buit. Els partits polítics, sempre tan disposats a aprofitar el que es presenti per tal de fer el reclam de llurs idees, doctrines i especialitats, han agafat la pensada al vol i no ha mancat pas un *producteur* decidit a treure profit del nou espectacle.

Es tracta, com en la *Ràdio-Revue-Reclam*, d'una revista destinada a conquistar el públic, tot delectant-lo. *Girls, boys, vedettes, sastres, electricistes, decoradors, escenògrafs, etc.*, etc., treballen amb entusiasme en els quadros-anunci dels diversos partits. No ho fan pas pitjor que els mateixos polítics. Aquests artistes, almenys, tenen l'avantatge que no governen.

A continuació donem un *avant-goût* dels principals quadros d'aquest espectacle.

PRÒLEG
(Surt, davant la cortina, «L'home-del-carrer». És el que fa de Comptre.)
L'home-del-carrer.—Senyors i senyores: El fet que la major part dels ingressos de «taquilla» es destinin a beneficència, no els ha de fer dubtar que la nostra revista estigui realment subvencionada pels partits polítics. Vostres mirin i no s'excitin. Penseu que l'obra està revisada per l'Acadèmia de Ciències. La moral, doncs, està assegurada. És de les poques vegades que la moral està assegurada en els espectacles de la política. Ara veuran...

EL QUADRO DE LA LLIGA
(Al mig de l'escena hi ha una gran barretina corpòria, que per la part del darrera es converteix en gorra frígia; tot plegat, encerclat per una corona real. Surt el senyor Duran i Ventosa capitaneant un grup de girls. El senyor Duran canta el cuplet dels Trenta anys, el qual és reprès pel cor de noies.)

Gr. Duran.— Trenta anys trenta anys trenta anys de catalanisme...
Les girls.— I de bona administració.
(S'obre la barretina corpòria i de dintre en surten tot de gossos lligats amb llonganisses.)
Sr. Duran.— I la Lliga lliga els gossos amb llonganisses.
Les girls.— Amb llonganisses.

EL QUADRO DE LA CEDA
(Davant d'una cortina negra, escaientment-guarnida amb calaveres i ossos de mort, apareix Gil Robles seguit de parents, amics i coneguts.)

Gil Robles.— Morir habemus...
Els altres.— Ya lo sabemos.
Gil Robles.— Mortus est qui non respira.
Els altres.— Amén.
Gil Robles.— Pulvis eris et in pulvis revertentis.
Els altres.— Creu-t'ho, que hi ha crisi!
(Surt el diable disfressat de «Debate» i vol temptar els presents. Gil Robles li fa la senyal de la creu, però l'altre es queda tan fresc.)
El diable.— No t'encaparris, no t'encaparris, que sóc soci fundador de la Ceda.
Gil Robles.— Senyors, aquí no hi ha més cera que la que crema. (Solemne ofici de difunts. El dol es dona per acomodat.)

TELÓ
Un cop caigut el teló, Gil Robles treu el cap per la cortina.
Gil Robles.— Perdonen, señores. Distruido con mis hermanos por estas ceremonias de paz y de caridad, me había olvidado de gritar ¡Viva España!, como de costumbre.

orelles esgarrriades

«Activitats mèdiques»
Amb aquest mateix títol, apareix a Barcelona una publicació, del darrer número de la qual retallem el següent:
ACTIVITATS PROFESSIONALS AGRUPACIÓ ARTÍSTICA DEL CASAL DEL METGE

Vetllada commemorativa del 250 aniversari del natalici dels grans clàssics Bach i Haendel
Troblem que, més que commemorar els natalicis, les activitats professionals dels metges s'haurien de dedicar a commemorar les defuncions.

La bona premsa
A L'Instant del dia 27 de març, en un reportatge de Miquel Capdevila referent a Hitler s'hi pot llegir el següent:

Als 18 anys, freqüentava, amb uns companys, una cerveseria de Viena, on hi havia una caixa maca i despreocupada. Un company de Hitler, fent broma, aixecà les faldilles de la noia, mostrant les formoses cames. Hitler va sentir com un mareig, va insultar l'agorarat, hi va renyir, i...

I no prosseguim més! Perquè si això no és un repte a l'Acadèmia de Ciències...

La censura i la solidaritat
...I la solidaritat catalana, s'entén! Vegeu el que, després de la intervenció de la censura, ha de dir La humanitat del dia 28, damunt un article copiat de l'òrgan de la Lliga:

Llegiu cada dia La humanitat. Diu La Veu de Catalunya

Qui ho havia de dir!
Per tal d'evitar equívocs
Sota aquest títol, traduït al castellà, naturalment, El Diluvio del passat divendres publicava aquesta nota:

Nuestro querido amigo don Juan Vila Ferrán, doctor en Medicina y Farmacia, comparte sus actividades entre el ejercicio de la profesión médica y las investigaciones de laboratorio.
El doctor Vila Ferrán no es autor de los artículos que con su propio nombre y apellidos idénticos aparecen en EL DILUVIO. Su paternidad corresponde a otro buen amigo y colaborador nuestro, don Juan Vila Ferrán, industrial muy conocido en Barcelona.

Troblem que si els dos són tan coneguts, potser ja no calia rectificar!

Txecoslovac: «La Humanitat» es el teu diari!
De La humanitat del darrer dia de març retallem el següent títol:

AMMPERALS AESRPTSNECI OS
Si n'ha fet, de mal, aquest 6 d'octubre!

Per als divendres de Quaresma
El diari madrileny Ya, ha començat una secció gastronòmica de-

CORBATES GRANDMOND EN TOTS ELS GUSTOS I PREUS DANIEL'S

dicada als lectors modestos del periòdic. El del dia 29 de març deia el següent:

Hoy, don Luis Arizpe, jefe de cocina del hotel Ritz, nos entrega el siguiente. Ni muy modesto, ni sumtuario; distinguido y al alcance de cualquiera ama de casa atenta al cuidado de su mesa:
Sopa de cebolla, al horno
Langosta a la parrilla, salsa mostaza
Tortilla de espinacas
Menestra de legumbres frescas
Lenguado asado, con mantequilla
Purè de patatas
Ensalada de espárragos
Peras con helado Chantilly
Golosinas Ritz
Frutas

Massa modest, francament!

Misteris
D'El Eco de Sitges:

«Próximamente se instalará en nuestra población un picadero. Ignoramos de quién procede la idea, pero, desde luego, merece nuestra más cordial felicitación. Para los ingleses, especialmente, significaría un gran atractivo.»

Vaja, vaja, quines coses d'instalar! Si ho sap l'Acadèmia de Ciències...! Diu que ignoren de qui procedeix la idea; nosaltres ignorem per què l'atractiu hauria d'ésser, especialment, per als anglesos. No es pot saber tot en aquest món.

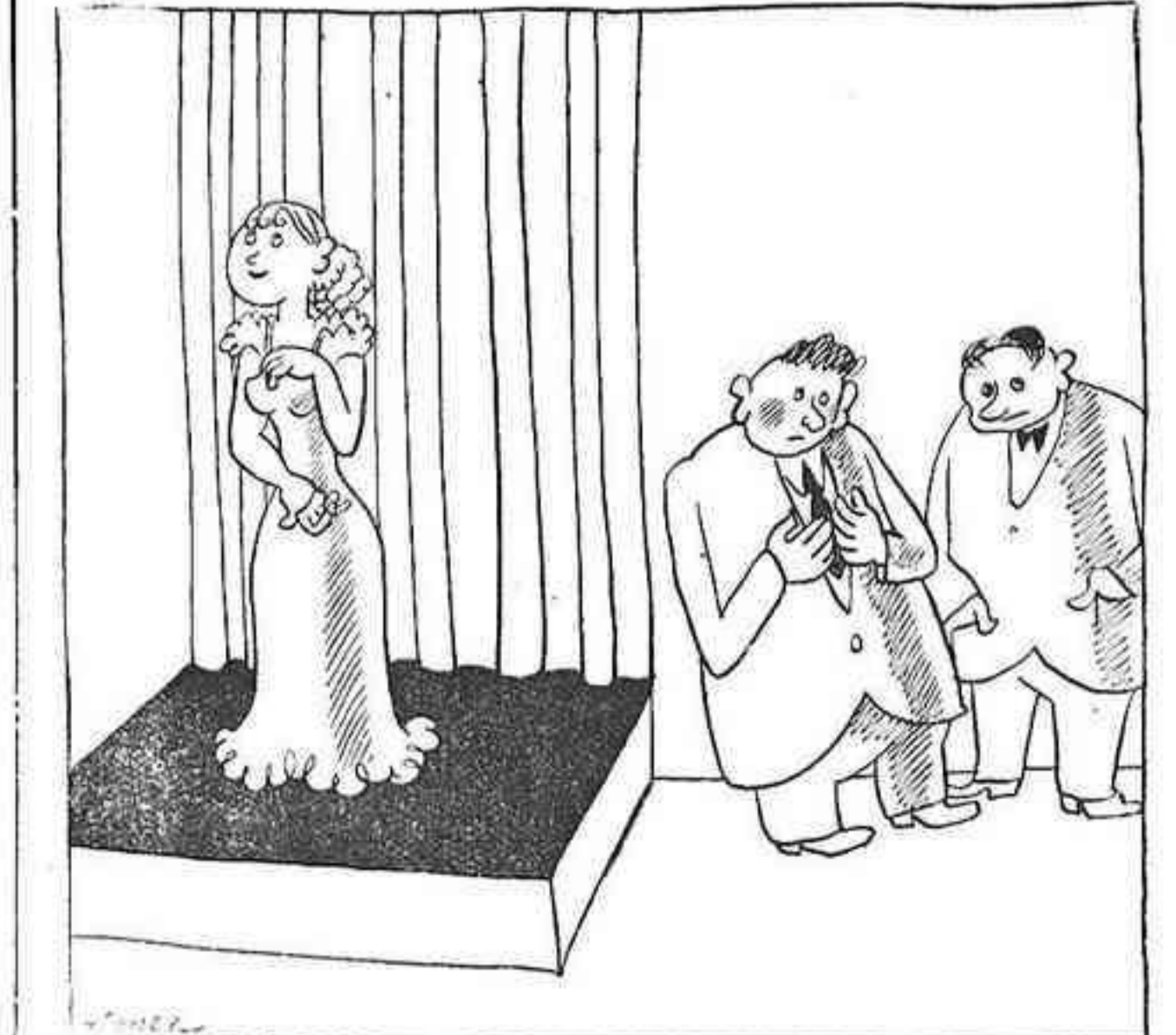
Enveja
El Eco de Sitges publica la següent «Nota de Societat»:

«Nuestro querido amigo, el distinguido médico-dentista don Juan Catasús y su familia, han tenido el gusto de permanecer en Valencia durante las tradicionales fiestas falleras.»

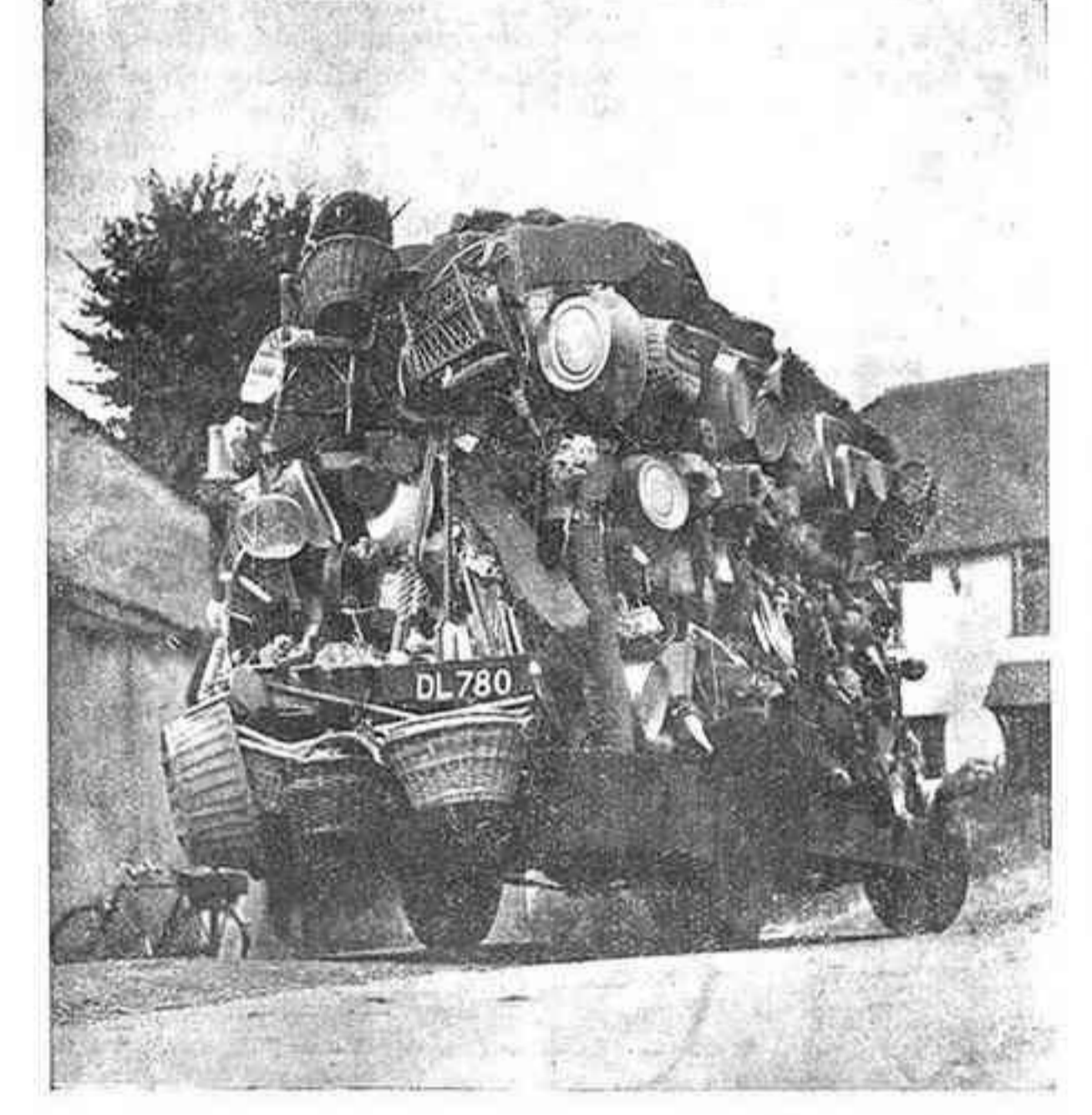
I mentrestant, el cronista s'ha hagut de fer la Pasqua!

SALA PARÉS
EXPOSICIONS DE PINTURES FRANCESC GALI I MARTI VIVES
VENDA D'UNA COL·LECCIÓ DE PINTURA CATALANA

Corbates GRANDMOND Elegància incomparable DANIEL'S

PUBILLA 1935
—Potser ara arriplegarà un bon partit...
—Ja el té: el radical!

En vista de la incomprensió del públic els de l'Atlan porten les seves obres d'art a una altra banda.

cullera de la sopa, un batidor d'ous i un aillador podem haver-ne fet una Mare de Déu completament «dionisiaco-teleplàstica» de la que ens n'haurien donat 400 pessetes?
Les coses tot és atinar-hi. Precisament tenim una rateta retirada de la circulació per manca d'aliment, una cadira de boga inservible per manca de boga i un raspall de les dents arregonat per manca de dents, que ben conjuminat hauríem pogut titular «Ballador de Flameric». I després, no solament cobrariem les pessetes, que això al cap i a la fi no té cap importància, cap, ho poden ben creure, sinó que vindria el senyor M. A. Cassanyes i donaria una conferència en un lloc ben espaiós, Santa Maria del Mar, per exemple, per a afirmar obertament que aquella «estereotomia màgica» era mereixedora d'un monument com el del Benefactor Trompeta.

I el rellotge? Què volen més senzill? Uns quants filferros penjats d'un cordill, dues boles de billar pintades amb guix, un batidor aerodinàmic i una forquilla de fusta completament osteomecànica, i ja tenen un rellotge de sostre amb corda per tota la vida. I pensar que la dona fa tres mesos que em demana un despertador per a mi!...
En un d'aquells quinze minuts havia preguntat a un d'aquells tres artistes:
—Què voleu que us digui, no hi arribo...
—Al rellotge? Sí, home; teniu, és ben senzill; s'estira la mà...

em vaig atrevir a dir res. Ell continuà, impertèrrit:
—I d'aquesta «pelvis d'àngel», què me'n dieu?
—Sí, Això sí que que ho entenc. Vol dir un tortell vist des de dintre d'ell mateix, no?
—...?
—Però heu de modificar el rètol, ja que segurament us heu equivocat. Aquí ha de dir «cabell d'àngel».

L'artista ens deixà, segurament, per beneïts, i anà a posar-se la cotilla del maniquí que presideix la sala.

MES HISTORIA D'ESPANYA

LECTURA 9.^a
Las cadenas de las Navas de Tolosa

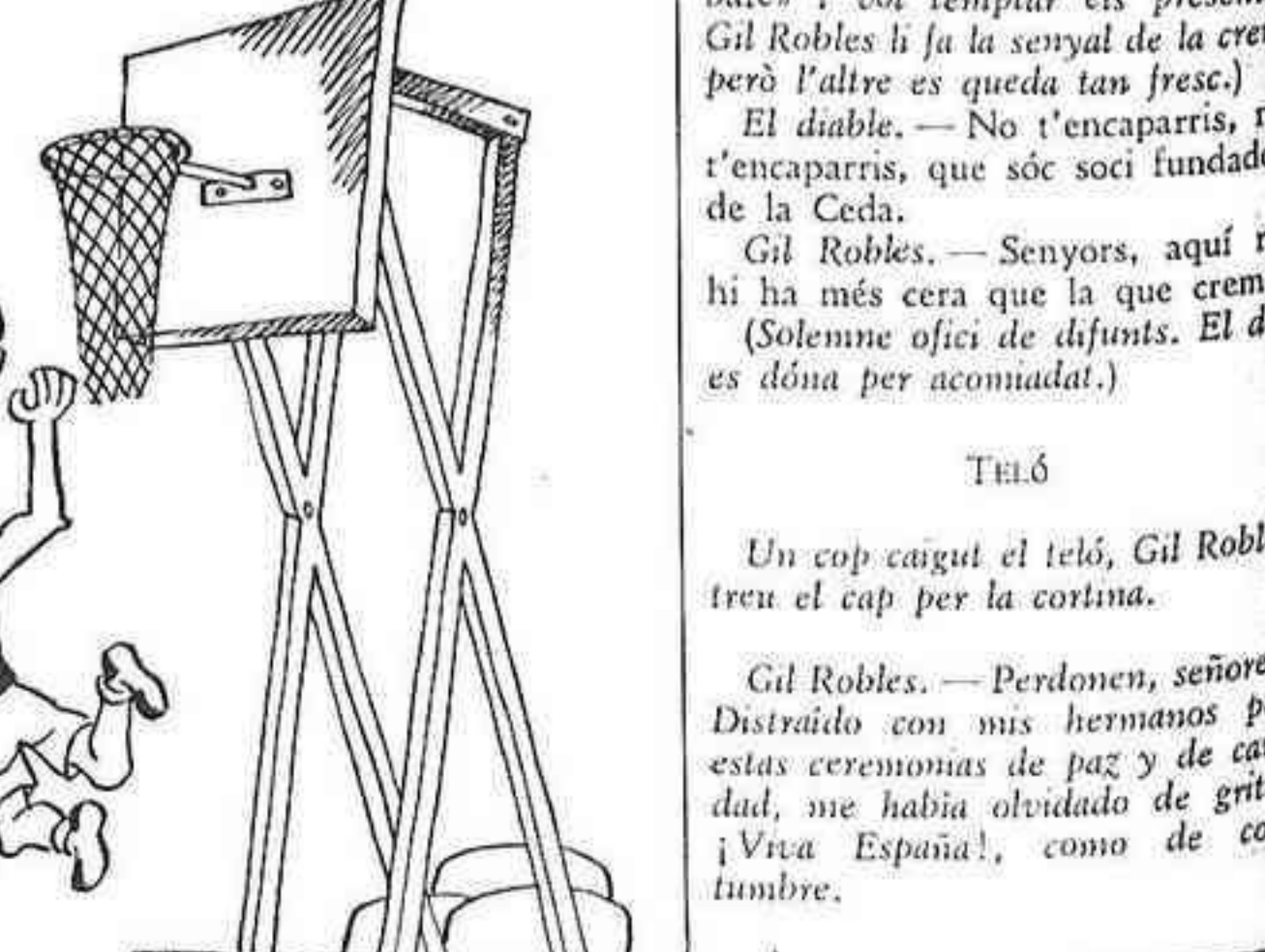
La batalla de las Navas de Tolosa es de las mayores victorias de la Reconquista, y su gloria, como la de toda la Reconquista, pertenece únicamente a los españoles. Había suplicado el Papa a las naciones cristianas que ayudasen a los españoles. Escuchóse al Sumo Pontífice, y acudieron portugueses, franceses, italianos y alemanes, pero como corríese el mes de julio, no pudieron resistir los calores y se volvieron a sus países. Un ángel, o según otros san Isidro, de Madrid, enseñó el camino a los ejércitos cristianos hasta encontrarse con Miramamolín, que con 500,000 hombres estaba acampado en la llanura de las Navas. Empezada la batalla y destruidas las alas del ejército musulmán, quedaba la tienda de Miramamolín, rodeada de

EUSKADI Restaurant típico BASC-CATALA
CERVEERIA APERITIVUS COCKTAILS

Mercat d'Ocasions
Compra-Venda-Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIÓ
Corts, 414 - Tel. 30422

GRANJA ROYAL
Gran èxit de la formidable Crazy Boys Orchestra
Als tes i sortides de Teatre

BASQUETBOL
—Veus? Aquests xicots s'exposen sobretot a què els prenguin el número.

Sempre DANIEL'S Corbates GRANDMOND